

เรือนพื้นดินไถลื้อ ในอำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา เป็นสถาปัตยกรรมไทยพื้นถิ่นที่สะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาของชาวไทลื้อที่อยู่ร่วมกับธรรมชาติด้วยความเคารพ รองรับประโยชน์ใช้สอยได้หลากหลาย มีตำแหน่งพื้นที่ใช้สอยที่เหมาะสมกับภูมิอากาศและพร้อมด้วยองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมเอื้อต่อการปรับเปลี่ยน ต่อเติม และซ่อมแซม ควรค่าแก่การอนุรักษ์เพื่อประโยชน์ในการศึกษาของชนรุ่นหลังต่อไป

เนื่องด้วยกาลเวลาที่เคลื่อนผ่านอย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับวิถีชีวิตและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้เรือนไถลื้อไม่สามารถคงอยู่ได้ตลอดไป ถึงแม้ว่าจะมีการเก็บและเผยแพร่ข้อมูลทั้งในรูปแบบที่เป็นเอกสารทางวิชาการ แบบผังเรือนและภาพถ่าย แต่ก็ก็ยังไม่เพียงพอที่จะสามารถดึงดูดบุคคลทั่วไปให้หันมาสนใจหรือทำความเข้าใจได้

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างพิพิธภัณฑสถานที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมไทย กรณีศึกษา เรือนไถลื้อและศึกษาประสิทธิภาพการเรียนรู้พิพิธภัณฑสถานที่น่าสนใจสารสนเทศด้วยความเป็นจริงเสมือน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือพิพิธภัณฑสถานเรือนไถลื้อและแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (Pre-test & Post-test) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ T-test ร่วมกับสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)

ผลการศึกษาพบว่าภายหลังการใช้สื่อพิพิธภัณฑสถานเรือนไถลื้อ นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาเกี่ยวกับเรือนไถลื้อตามผลการเรียนที่คาดหวัง โดยมีผลการทดสอบ T-test เท่ากับ -16.26 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าค่าวิกฤตของ H_0 (-1.96) และมีระดับคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.27 ซึ่งอยู่ในช่วงคะแนนตามมาตรฐานการเรียนรู้ ส่วนผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมทั้งในด้านของเนื้อหาและด้านการออกแบบมีระดับค่าความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับที่พึงพอใจมาก ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการออกแบบกราฟิก ภาพประกอบ ภาษาที่ใช้ ตลอดจนเสียงที่ใช้ประกอบในตัวสื่อ จึงกล่าวได้ว่าสื่อพิพิธภัณฑสถานจริงเพื่อส่งเสริมการศึกษาสถาปัตยกรรมไทย กรณีศึกษาเรือนไถลื้อสามารถใช้ในการส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรือนไถลื้อ เพราะเกิดการเรียนรู้ในเรื่องผังบริเวณ ประโยชน์ใช้สอยภายในและลักษณะ โครงสร้างของเรือนได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าสื่อพิพิธภัณฑสถานเรือนไถลื้อ มีผลต่อการส่งเสริมการศึกษาเรือนไถลื้อ เพื่อเป็นรากฐานในการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมไทยพื้นถิ่นในภายภาคหน้า

The Tai-Lue house style in Chiangkum, Payal Province, has an original local architecture style that reflects the ideas of living respectfully with natures. The design itself has a various architecture functions that support the concept of commerce with the local climate and the housing design that flexible to possibly adjust, add and redecorate in the future.

As the time passes by, the concept of Tai-Lue house style appears to be forgotten. Even though, there are so many references such as papers, design plans or photographs but still seems not to bring enough attention to people.

The independent study objective are to build a virtual museum Tai Lue House and to study the efficiency its virtual reality.

A target group of this study is students of Chiangmai University Demonstration School in the academic year 2008. Pre-test and Post-test are used in comparing the results. Furthermore, the statistic of T-test and quatitive method such as percentage and means in analysis process.

The result found that students are better understood in the content of the Tai Lue house after studying virtual media. The average percentage score is 79.27 which is in the range of graded the Thai learning standard. Furthermore, the specialists are graphic, contents, pictures, dialog, and soundtrack in an excellent range. Then it can be concluded that the Creation of Virtual Museum for Promoting Education in Thai Architecture: A Case Study of Tai Lue House has efficiency in promoting self-study at the satisfactory level.

Therefore, the virtual media has effective in supporting other education knowledge to be the basis for conservative consciousness.